

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମେମାନେ ଏବେ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ, ପୂଜ୍ୟ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ ପୂଜ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେଉଁ ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମର ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି ଯେ ଆମେ ବଞ୍ଚି ଆଉ ଆଉ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମପୁରଣ ବର୍ଷା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପଦତି ନେଇ ଦେଖାଇବୁ । ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ବାବାଙ୍କ ସାଥରେ ଯିବୁ । ବାବା ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାର ସହଜ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି ।

ଗୀତ:- ଓମ୍ ନମଃ ଶିବାୟ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ତ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି । ଶରୀର ଭିତରେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ଅଛି — ସେ କହୁଛି ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ନିଜକୁ ନା ଜାଣିନାହାନ୍ତି, ନା ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ତାକୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯିଏ, ଯେପରି ଅଟେ ଯଥାର୍ଥ ରୀତି ମୋତେ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ନିଜେ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲ ମୁଁ କିଏ, କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି । ଆତ୍ମା ପୁରୁଷ ଅଟେ ନା । ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ହେଲେ ପରମାତ୍ମା । ତେଣୁ ଆତ୍ମାମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଭାଇ ଭାଇ ହୋଇଗଲେ । ପୁଣି ଶାରୀରିକ ଦୃଷ୍ଟିରେ କାହାକୁ ପୁରୁଷ କାହାକୁ ନାରୀ କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଆତ୍ମା କ’ଣ, ଏକଥା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ଯାହାକୁ ତୁମେ ସାଥରେ ନେଇ ଯାଉଛ । ସେଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ଯେ — ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବି, କାରଣ ଆତ୍ମାର ପରିଚୟ ସାଥରେ ନେଇଯାଇଥାଏ । ପୂର୍ବରୁ ତ ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲେ । ଆମେ କେବେଠାରୁ ପାର୍ବତ କରୁଛୁ, କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନଥିଲ । ଏବେ ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ସମ୍ପୁରଣ ଭାବେ ନିଜକୁ ଚିହ୍ନି ନାହାନ୍ତି । ମୋଟା ମୋଟ ଭାବେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ଥୂଳ ପ୍ରତିମା ଲିଙ୍ଗ ରୂପକୁ ହିଁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ବିନଦ୍ର, ବାବା ମଧ୍ୟ ବିନଦ୍ର, ତାଙ୍କୁ ସେହି ରୂପରେ ମନେ ପକାଇବା, ଏପରି ବହୁତ କମ ଅଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧି କରମାନସରେ ରହିଛି ନା । କେହି ତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାରେ ଲାଗିପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ସେ ହିଁ ପତିତ ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମତଃ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆତ୍ମାର ହିଁ ପରିଚୟ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କଲେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରିବ । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଚିହ୍ନି ନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୁରା ଜାଣିପାରୁନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଆତ୍ମା ବିନଦ୍ର ସ୍ୱରୂପ ଅଟୁ । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ବତ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଏହି କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନଚେତ୍ କେବଳ ଏତିକି କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ଭଲ । ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ କିଏ, ଆମର ପିତା କିଏ, ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କେବଳ ବହୁତ ଭଲ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କେହି ପୁଣି ଏମିତି ବି କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନାସ୍ତିକ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ — ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ କେହି ହେଲେ ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ବୁଝାଉଛ ଏବେ ପୂଜ୍ୟ ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଆମେ କାହାର ପୂଜା କରୁନାହିଁ କାହିଁକିନା ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ପୂଜ୍ୟ ସର୍ବବୋଧ୍ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପୂଜ୍ୟ ପିତାଶ୍ରୀ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ପିତାଶ୍ରୀ ଆମକୁ ନିଜର କରି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସର୍ବବୋଧ୍ ପୂଜ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରୀତ ଆଉ କେହି ପୂଜ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ପୂଜାରୀ ନିଶ୍ଚୟ ପୂଜାରୀ ହିଁ କରାଇବେ । ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ପୂଜାରୀ । ତୁମକୁ ଏବେ ପୂଜ୍ୟ ଶିବବାବା ମିଳିଛନ୍ତି, ଯିଏ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପୂଜା ଆଦି କରିବା ଛଡ଼ାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜ ସାଥରେ ପରମଧ୍ୟାମ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ଛି ଛି ଦୁନିଆ, ମୃତ୍ୟୁଲୋକ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପୂଜ୍ୟ ଦେବତା ହେଉଛ । ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ପାର୍ବତ କରୁଛି । ଏବେ ବାବା ଆମକୁ ପୂଜ୍ୟ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି, ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଉପାସ ବତାଉଛନ୍ତି — ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ ହୋଇଯିବ କାହିଁକିନା ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ପୂଜ୍ୟ । ଯେଉଁମାନେ ଅଧୀକଳ୍ପ ପୂଜାରୀ ହେଉଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁଣି ଅଧୀକଳ୍ପ ପୂଜ୍ୟ ହେବେ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ପାର୍ବତ ରହିଛି । ଡରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛ । ପ୍ରଥମତଃ ଏହି ମୁଖ୍ୟ କଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବିନଦ୍ର ମନେ କର । ଆତ୍ମାର ପିତା ନିରାକାର, ସିଏ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଯିଏକି ଏଠାକୁ ଆସି ପାଠପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଥରେମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଥରେମାତ୍ର ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ସିଏ ସତ୍ତ୍ୱମୟରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି । ପୁରୁଣା ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଡରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । କଲ୍ପ କଲ୍ପ

ଏହିପରି ଆସୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଆଗ ପଛ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମ ମନକୁ ଠିକ୍ ଲାଗୁଛି ବାସ୍ତବରେ ଆମମାନଙ୍କୁ ବାବା ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି କଲ୍ପ ପରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କ ଦୃଢ଼ତା ଏବେ ଯାହା କିଛି ଜାଣୁଛ ତାହା ପୁଣି କଲ୍ପ ପରେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହେବ ପୁଣି ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆସି ନିଜର ପାର୍ଟ କରିବୁ । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସାମ୍ରାଜବାସୀ ହେବୁ । ଏକଥା ବୁଝିପରେ ଅଛି ନା । ଏକଥା ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିଛି ତେଣୁ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହୁଛି । ଏହା ତୁମମାନଙ୍କର ଛାତ୍ର ଜୀବନ ଅଟେ ନା । ଆମେ ସାମ୍ରାଜବାସୀ ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଠପଢ଼ା ଶେଷ ନ ହୋଇଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଖୁସି ସଂଧ୍ୟା ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପାଠପଢ଼ା ସେତେବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ଯେତେବେଳେ ବିନାଶ ପାଇଁ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯିବ । ତୁମେମାନେ ବୁଝିଯିବ — ନିଶ୍ଚୟ ନିଆଁ ଲାଗିବ । ପ୍ରସ୍ତୁତି ତ’ ହୋଇଚାଲିଛି । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କେତେ ଉତ୍ତେଜିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଚାରିଆଡେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ସୈନ୍ୟମାନେ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଲଢ଼େଇ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛନ୍ତି । କେହି ନା କେହି ଏପରି ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି କରିବେ ଯାହା ଫଳରେ ଲଢ଼େଇ ନିଶ୍ଚୟ ଲାଗିବ । କଲ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ବିନାଶ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଦେଖିବ, ସନ୍ତାନମାନେ ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଛନ୍ତି ଟିକିଏ ଅଗ୍ନି କଣିକା ଦୃଢ଼ତା କେତେ ଲଢ଼େଇ ଲାଗିଥିଲା । ଏମିତି ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ଡରାଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି କର, ନହେଲେ ଆମକୁ ବମ୍ ପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଗଲେ ପୁଣି ତିଆରି ନକରି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ଲଢ଼େଇ ଲାଗିଥିଲା, ବୋମା ପକାଇଦେଇଥିଲେ । ଡରାମାନେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା ନା । ଏବେ ତ ହଜାର-ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ବୋମା ଅଛି ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଏବେ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତାକୁଛନ୍ତି, ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଏହି ଛି ଛି ଦୁନିଆରୁ ଆମକୁ ପାବନ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଅ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଦୁଇଟି ପାବନ ଦୁନିଆ ରହିଛି, ଗୋଟିଏ ହେଲା ମୁକ୍ତିଧାମ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ମା ପାବନ ହୋଇ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ଯାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁଲୋକ କୁହାଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ଅମରଲୋକ ଥିଲା, ପୁଣି ତକ୍ତର ଲଗାଇ ଏବେ ମୃତ୍ୟୁଲୋକକୁ ଆସିଛ । ପୁଣି ଅମରଲୋକର ସଂଧ୍ୟାପନ ହେଉଛି । ସେଠାରେ କାହାର ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ତାହାକୁ ଅମରଲୋକ କୁହାଯାଉଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶବ୍ଦ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କେହି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ — ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ବିନାଶ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଏହା ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଜ ଆତ୍ମାକୁ ଯୋଗବଳ ଦୃଢ଼ତା ପବିତ୍ର କର । ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ମନେ ପକାଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ଅଥବା ରାଜତଞ୍ତ୍ର ନେବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ ଦରକାର ନା । ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରୁହ । ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ — କେତେ ସମୟ ମୁଁ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛି ଏବଂ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ଏକଥା ମନେପକାଇ ଦେଇଛି ? ମନମାଉବ । ଏହାକୁ ମନରେ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉନାହିଁ, ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି । ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ଛାଡି ଦେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ଆତ୍ମା, ଏହା ହେଲା ତୁମର ରଥ, ଏହା ଦୃଢ଼ତା ତୁମେ କେତେ କାମ କରୁଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେ ଦେବୀ ଦେବତା ହୋଇ କିପରି ରାଜ୍ୟ କରୁଛ ପୁଣି ତୁମେମାନେ ସେହି ଅନୁଭବ କରିବ । ସେ ସମୟରେ ବାସ୍ତବରେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ରହିଥା’ନ୍ତି । ଆତ୍ମା କହିବ ମୋର ଏହି ଶରୀର ବୁଢ଼ା ହୋଇଗଲାଣି । ଏହାକୁ ଛାଡି ନୂଆ ଶରୀର ନେବି । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଶରୀର ନ ଛାଡିବା ପାଇଁ କେତେ ତାକ୍ତରତ୍ବ ଓଷଧ ଆଦିର କଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ରୋଗ ବୋମାରୀ ଆଦିରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ପ୍ରତି କେବେ ବିତର୍କ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କାହିଁକି ନା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ଶରୀରରେ ରହି ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ନେବୁ । ଶିବବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତି ଦୃଢ଼ତା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ । ଏହା ହିଁ କଷ୍ଟକର ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ତ ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣିବାକୁ ପଡିବ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ତୁମର ଯୋଗର ଯାତ୍ରା । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହି ପୁଣି ଆମେମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମ ବରହମ୍ପଲୋକକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ଯେଉଁଠି ଆମେ ନିବାସ କରିଥାଉ । ତାହା ହିଁ ଆମର ଶାନ୍ତିଧାମ । ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣୁଛ ଏବଂ ମନେ ପକାଉଛ । ଏକଥା ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯିଏ କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ନେଇଥିଲେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେହିମାନେ ହିଁ ନେବେ ।

ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଯୋଗ ଯାତ୍ରା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଯାତ୍ରା ଏବେ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ କ’ଣ ? ଜ୍ଞାନ ଥିଲେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବେ । ଭାବୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତି ଦୃଢ଼ତା ଉଗ୍ରବାନଙ୍କୁ ପାଇବେ । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ କ’ଣ ଦେବେ ? କିଛି ହେଲେ ଜଣାନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ସାମ୍ରାଜର ବାଦଶାହୀର ବର୍ଷା ଦେବେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବର୍ଷା ଦେଇଥିଲେ, ଯଥା ରାଜା ରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା ସମସ୍ତେ ସାମ୍ରାଜବାସୀ ଥିଲେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ସାମ୍ରାଜବାସୀ କରିଥିଲି । ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ସାମ୍ରାଜବାସୀ କରୁଛି । ପୁଣି ତୁମେ ଏହିପରି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବ । ଏକଥା ବୁଝିପରେ ମନେରହିବା ଉଚିତ୍, ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଯାହା ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ତାହା ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଝିପରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଆମେ କିପରି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ, ଏବେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ନେଉଛୁ, ଅନେକଥର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ନେଇଛୁ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେପରି ନେଇଥିଲ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ନିଅ । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସାବଧାନୀ ମିଳୁଛି । ତେବେ ନିଜକୁ ଯାତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେମାନେ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ,

କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ବହୁତ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ପରଦର୍ଶନୀ ଆଦିର ପରବନ୍ଧ କରୁଛୁ । ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତେ ଜାଣିଯିବେ ଯେ ଭଗବାନ ଆସିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ବିଚରା ସମସ୍ତେ ଘୋର ନିନ୍ଦାରେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ତେଣୁ ନିର୍ଗନ୍ଧ ଭକ୍ତିକୁ ସମସ୍ତେ ଉଚ୍ଚ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଆଗରୁ କ'ଣ ତୁମ ପାଖରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ଥିଲା ? ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେଉଛନ୍ତି ବାବା, ସେ ହିଁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯିଏ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଅଧିକ ଫଳ ମିଳିବ । ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ସେହିମାନେ ହିଁ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ମଧୁର କଥା । ବୁଢ଼ୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ହେଲେ ଭଗବାନ ଶିବ । ଶିବ ପରମାତ୍ମା ନମଃ କୁହାଯାଉଛି, ସେ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାସ୍ । ଆଉ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ଲାଗିପଡ଼ିବେ । ବର୍ଷା ତ ନେବାକୁ ହେବ, ବର୍ଷା ଆଉ ଆଉ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ନେଇ କରି ଦେଖାଇବୁ । ଶିବବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହି ରହି ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ସେହି ସଂସ୍କାର ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସ୍ଵାତ୍ମାକୁ ତ ନିର୍ଗନ୍ଧ ଆସିବେ, ତେବେ ଯେତେ ଯୋଗ ସେତେ ପରାପତି ହେବ । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି — ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ମୁଣ୍ଡ ଉପରୁ ବୋଝ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ହେବ । କେବଳ ଯୋଗବଳ ଦରକାର ଆଉ କୌଣସି କଷ୍ଟ ବାବା ଦେଉନାହାନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଅଧାକଳ୍ପରୁ ପିଲାମାନେ କଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ବର୍ଷା (ସମ୍ପଦତି) ନେବାର ସହଜ ରାସ୍ତା ବତାଇବା ପାଇଁ ଏବେ ମୁଁ ଆସିଛି । ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଉଥିଲ କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା, ଏବେ ବାବା ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହିଭଳି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ଯଦିଓ ଶିବଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦୁନିଆରେ ବହୁତ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଜଣା ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ନିଜେ ଆସି ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ, ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛୁ । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ବାବା ଏହି ଭାଗ୍ୟରଥଙ୍କର ଆଧାର ନେଇଛନ୍ତି, ଭାଗ୍ୟରଥ ମଧ୍ୟ ପରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି, ଏହାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବାବା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ପାର୍ବତ ରହିଛି । କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଏହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଇଏ ସେହି, ଯାହାଙ୍କୁ ଶ୍ଵାପ ସୁନ୍ଦର କହୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ବୁଝିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପୁଣି ଅରଜୁନଙ୍କ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ବରହମାୟା ବିଷଣୁ, ବିଷଣୁରୁ ବରହମାୟା କିପରି ହେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯେ ଆମେ ଏବେ ବରହମାୟା ପୁରୀରେ ଅଛୁ ପୁଣି ବିଷଣୁପୁରୀର ମାଲିକ ହେବୁ । ବିଷଣୁପୁରୀରୁ ବରହମାୟାକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ଲାଗୁଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଥର ବୁଝାଯାଇଛି ଯାହାକୁ ତୁମେ ପୁଣି ଥରେ ଶୁଣୁଛ । ଆତ୍ମାକୁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ହେଉଛ । ଏହି ଗୋଟିଏ ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ହେବା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବୁ । ତେଣୁ କାହିଁକି ପବିତ୍ର ନହେବୁ । ଆମେ ଜଣେ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବରହମାୟାଙ୍କୁ ମାରୁଛୁ, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସେହି ଶାରୀରିକ ଭାବନାକୁ ବଦଳାଇବାରେ ସମସ୍ତ ଲାଗୁଛି । ଧିରେ ଧିରେ ଶେଷ ସମୟରେ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ କାହାର କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବା ଅସମ୍ଭବ । କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇ ଗଲେ ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ, ଏହାକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଲଢ଼େଇ ଲାଗିଯିବ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବା, ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ (ପରିଶ୍ରମ) ରହିଛି । ଆଉଁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲ୍‌ସେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ମତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛି ? ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ କରମ କରିବା ସମୟରେ କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହୁଛି ?

(୨) ଏହି ଶରୀର ପ୍ରତି କେବେ ବିତୃଷ୍ଣା ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କାରଣ ଏହି ଶରୀରରେ ବର୍ଷା ରହି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପଦତି ନେବାକୁ ହେବ । ସ୍ଵାତ୍ମାବାସୀ ହେବାପାଇଁ ଏହି ଜୀବନରେ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରା ପାଠପଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ସ୍ଥିତି ଦ୍ଵାରା ବିପତ୍ତି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ମନୋରଞ୍ଜନର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗୀ ହୁଅ ।

ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ବଡ଼ ବଡ଼ ବିପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ମନୋରଞ୍ଜନର ଦୃଶ୍ୟ ଭଳି ଅନୁଭବ ହେବ । ଯେପରି ମହାବିନାଶର ବିପତ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ଵାତ୍ମାର ଦ୍ଵାରା ଖୋଲିବାର ନିମିତ୍ତ ବୋଲି ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛ, ସେହିଭଳି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଛୋଟ ବା ବଡ଼ ସମସ୍ୟା ବା ବିପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ମନୋରଞ୍ଜନର ଏକ ରୂପ ଭଳି ଦେଖାଯାଉ, ତୁମ ମୁଖରେ ହାଏ-ହାଏ ବଦଳରେ ଖୁସିରେ ଓହୋ! ଶବ୍ଦ ବାହାରୁ, ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ରୂପରେ ଅନୁଭବ ହେଉ

। ଦୁଃଖ ସୁଖର ଜ୍ଞାନ ଥିଲେ ମଧ୍ଯ ତା'ର ପ୍ରଭାବରେ ଆସ ନାହିଁ, ଦୁଃଖକୁ ମଧ୍ଯ ସୁଖର ଦିନକୁ ଆଣିବାର ନିମିତ୍ତ ମନେ କର -- ତେବେ କୁହାଯିବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗୀ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ହୃଦୟ ସିଂହାସନକୁ ଛାଡ଼ି ସାଧାରଣ ସଂକଳ୍ପ କରିବା ଅର୍ଥ ଧରଣୀ ଉପରେ ପାଦ ରଖିବା ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***